

ЛЕГИТИМАЦИЈА ПРЕДСТАВНИКА СИНДИКАТА

Представник синдиката је овлашћен да поднесе тужбу за заштиту права из радног односа са послодавцем свог члана и у тој парници има својство странке која поступа у своје име, а у интересу члана синдиката.

Из образложења:

„...Из разлога побијаног решења произилази да је тужила, као председник синдиката запослених, након добијеног овлашћења члана синдиката В.О., у своје име означивши себе као тужилу, поднела тужбу против тужене са захтевом за утврђење да је В. О. из В. засновао радни однос на неодређено време код тужене на одређеним пословима. Побижаним решењем је ова тужба одбачена, као неразумљива, а на основу члана 294. ЗПП, са образложењем да је у тужби као тужила означена С. М. а да се постављеним тужбеним захтевом тражи да се утврди да је В. О. који није странка у овом поступку, засновао радни однос на неодређено време код тужене. Из истих разлога је одбачен и предлог за усвајање привремене мере.

Основано се ревизијом тужиле указује да је побијано решење засновано на погрешној примени материјалног права које представља и повреду права тужиле на правично суђење, односно приступ суду из члана 32. Устава и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права.

Наиме, тужба у овој парници је разумљива, јер садржи све оно што је потребно да би суд по њој поступао, а што је прописано одредбама чл. 98. и 192. ЗПП. Оно што је за судове било спорно, је стварна легитимација тужиле у ситуацији када није у материјалноправном односу са туженом, односно ималац права чију заштиту тражи поднетом тужбом.

Стварна легитимација за вођење парнице, као овлашћење странке да у конкретној парници буде тужилац, не мора увек припадати учеснику материјалноправног односа из кога је настала парница. Наиме, у неким случајевима, због постојања одређеног интереса или на основу законских овлашћења, она припада и трећим лицима који нису субјекти спорног односа.

Супротно ставу нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да право тужиле на подношење тужбе за заштиту права запосленог који није странка у поступку, произилази из садржине одредбе члана 195. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13), којим је прописано да против решења којим је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени, односно представник синдиката чији је запослени члан, ако га запослени власти, може да покрене спор пред надлежним судом. Тумачењем ове законске одредбе (језичким, циљним и системским), Врховни касациони суд налази да овлашћени представник синдиката има властито право на тужбу у корист запосленог, члана тог синдиката, под условом да га је запослени на то овластио, у ком случају представник синдиката има својство тужиоца и странка је у поступку који поступа у своје име, а за рачун запосленог, који није странка у поступку. То право је успостављено у интересу запосленог, а у складу са овим законом прописаним овлашћењима синдиката, као организације запослених, да штити њихове интересе из радноправног односа са послодавцем (члан 6. закона). Могућност подношења тужбе у своје име, а за рачун или у интересу другог, као институт, није непознат у нашем

правном систему, па га можемо сусрести и у другим областима или нормама, као што су породично и облигационо право или у области заштите од дискриминације.

У контексту напред изнетог, а имајући у виду чињеницу да је тужиља као представник синдиката, добила овлашћење од запосленог В. О. да против туженог покрене ову врсту парнице, Врховни касациони суд налази да је таква тужба дозвољена, односно да тужиља има активну легитимацију у овом спору у коме треба мериторно одлучити о основаности постављеног тужбеног захтева“.

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев2 1052/18 од 27.6.2018. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 12.2.2019. године)